

Нито смѣхътъ имъ той не искаше да знае:»
«Глупешки то е смѣхъ, мждрецътъ го не хае.

* * *

Отъ висшия диванъ везиръ Насъръ-Единъ
Веднаждъ се връщаше. Четвъртий муезинъ

Зовеше на молба отъ връхъ на минарето.
А край джамията единъ билюкъ хлапета

Събрани нѣкого подигаха на смѣхъ.
Кога Насъръ-Единъ се приближи до тѣхъ,

Разбѣгаха се тѣ кой на кждѣто свари;
И видѣ синътъ си той съ дългитѣ шалвари

Да се прѣпъва тамъ, да мѣта кракъ прѣзъ кракъ,
Задигналъ съ крачоли калъта отъ цѣлъ сокакъ.

Насъръ-Едину въ гнѣвъ намръщи се челото.
Той сѣгна и хвана синътъ си за ухото

И го повѣде самъ къмъ кѣнци. Въ прѣспири
По дворъ се бѣхтяха свободнитѣ жени.

На свосъ кат' залепи петъ-шестъ добри шамари
На сина си, крѣсна французскитѣ шалвари

Да смѣкне и обуй той вѣхтитѣ си пакъ. . . .
Ханъмкитѣ за мигъ не се видѣха какъ

И гдѣ се прѣснаха. «Не стига че синътъ ми
Е смѣхъ на хората, а още и домътъ ми